

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΦΑΟΥΣΤΙΝΑ

ΠΩΣ έγγραφε στο προηγούμενο φύλλο, ο έρωτας της ωραίας Φαουστίνας και του ήθλοισυ Γκαετάνο Γουαδανί, διήρκεσε πολύ λίγον καιρό και κατέληξε στον χωρισμό των δυο έρωστών.

“Υστερ’ από την άτυχη αυτή αγάπη, που ήταν και η πρώτη της Φαουστίνας, η χαριτωμένη αιδούδα ζήτησε να παρηγορηθί μ’ ένα νέο έρωτα πού θεώμ, πού φιλογερό. Και πράγματι μετά ένα μήνα η Φαουστίνα έφρουτηρε τρελλά τον περιφτωμ ‘Ιταλό ποιητή Μεταστάσιο.

‘Ο Μεταστάσιος ήταν γιός ενός απλού στρατιώτη και από την παιδική του ηλικία αγαπούσε πολύ τ’α ποιήματα του Τσζουκόντου Τάσου, τ’α όποια μάθαινε απέξω.

Όταν ο ποιητής ήταν ακόμα μικρός, έτυχε να γνωρισθί μ’ έναν όνομαστο νομοδιδάσκωλο της εποχής του, τον Γκαράβιτα, ο όποιος τον ανέλαβε υπό την προστασία του και μετά τόν θάνατο του τον κατέστησε κληρονόμω της περιουσίας του.

‘Ο Μεταστάσιος, ο όποιος ήταν προικισμένος άπ’ τή φύση με έξαιρετική ιδιοφυία, μόλις έγινε οικονομικώς ανεξάρτητος, μπόρεσε να αναπτύξη ελεύθερα όλη του την ποιητική βεανότητα.

Σέ λίγον καιρό —κατά τόν 1729— τ’α φτερά της φήμης έφεραν τ’ όνομά του μέχρι της αυλής του αυτοκράτορος της Αυστρίας, Καρόλου Ε’.

‘Ο μονάρχης αυτός, ο όποιος έτυχε να είναι φιλότεχνος, κάλεσε τον ποιητή στη Βιέννη και τον όνόμασε άμέσως αυλικό ποιητή, με έτησια έπιχορήγηση 4.000 φρουανών.

‘Ο Μεταστάσιος εργατεστάθηκε έτσι όριστικά στην πρωτεύουσα του Αυστριακού κράτους, άπ’ την όποια άπομακρυνόταν μόκαμα κατά μικρά διαστήματα, για να έπισκεφθί την πατρίδα του.

Σ’ ένα από τ’α σύντομα αυτά ταξείδια του, ο Μεταστάσιος, ενώ βρισκόταν στη Νεάπολι, γνώρισε κατά τ’ο έτος 1750 τή Φαουστίνα, η όποια πρωταγωνιστούσε τότε σ’ ένα μελόδραμα, πού όποιον τόν λιμπρέττο τόν είχε γραμμένο ο ίδιος.

‘Ο ποιητής, άν και δέν ήταν νέος πια —μόλις είχε κλείσει τ’α πενήνταδύο χρόνια— ήταν ελθε την ώραία αιδού, κατελήφθη από μιάν άκατανίκητη γοητεία.

Μέ τή φήμη πού είχε και με τούς τρόπους πού άπόχτησε στο μετωπί άνάμεσα σ’εσ άνόπερες κοινωνικέσ τάξεις πού ζούσε, δέν άργησε να τή γνωρισί και να τήν κάμει να άνταστακωρθί στο αστήμά του. Συγγράνός έπρότεινε στη Φαουστίνα να τον άκολουθήσει στη Βιέννη και τής άποσχέθηκε ότι θα ένεργούσε να τήν προσλάβουν στο αυλικό θέατρο.

‘Η Φαουστίνα έδέχθηκε τήν πρότασί του κ’ ένα έτος μετά τή γνωριμία τους, άποδιβάσαν μαζί με τήν ‘Ανίτα, τήν αδελφή της, στην πρωτεύουσα της Αυστρίας, όπου και προσελήφθη στο αυτοκρατορικό θέατρο.

‘Η φωνή της εκτιμήθηκε άμέσως, τού ταλέντου της αναγνωρίστηκε άπ’ όλους κ’ ύστερ’ από μερικέσ βδομάδ’ς τού όνομά της είχε γίνει διάσημο, όπως και στη Νεάπολι.

Μόνον ο αυτοκράτωρ Φραγκίσκος Α’ έξακολουπούσε να μένει άδιάφορος στο τραγούδι της νεαρής ξένης καλλιτέχνιδος. Μιά μέρα μόλις, βλέποντας τον βιβλιοθηκάρω του Ντυβάλ να τομαζέται να βγί έξω, τον ρώτησε :

- Που πηγαίνεις ;
- Ν’ άκούσω τή Φουστίνια πού θα τραγουδήσει, Μεγαλειότατε.
- Μά τραγουδάει πολύ άσχημα....
- “Ω, Μεγαλειότατε, μην τ’ο ξενατήτε αυτό, για τ’ο Θεό !... ”
- Γιατί ; ρώτησε έξαληκτος ο αυτοκράτωρ.
- Γιατί οι άνθρωποι σάς πρέπει να πιστεύουν καθετί πού λέτε και σ’ αυτή τήν περίπτωση δέν θα βρεθί κανένας να σάς πιστέψει....

‘Ο αυτοκράτωρ τότε άναγκάστηκε ν’ άκολουθήσει τή συμβουλή του έξυπνου βιβλιοθηκάρω κ’ έτσι η ώραία Φαουστίνα έμεινε στο θέατρο της Βοσολικής αλλήσ δώδεκα χρόνια, θαυμαζομένη άπ’ όλους.

Στό διάστημα αυτό ο Μεταστάσιος, λόγω της προχωρημένης ηλικίας του, έπαψε να είναι ο αγαπημένος της αιδού κ’ έμεινε απλόσ κελός της φίλος.

κίας του, έπαψε να είναι ο αγαπημένος της αιδού κ’ έμεινε απλόσ κελός της φίλος.

‘Η Φαουστίνα όμως δέν μπόρουσε να ζήσει χωρίς έρωτα, διασκεδάσεις, σπατάλη. ‘Η μικρή κόρη του μαγειρού του πρίγκηπος Γαβριέλλι, είχε γίνει τώρα μιάν άπληστη και φιλήδονη γυναίκα. Κι’ εκείνο πού τήν ένδιέφερε κυρίως ήταν... η οικονομική κατάσταση των λατρειών της.

‘Ετσι κατά τή διάρκεια των δώδεκα χρόνων πούζησε στη Βιέννη, κατέστρεψε οικονομικώς είκοσι τουλάχιστον εταπαριόδ’ς !... Τους άγαπούσε και τούς άφάνιζε συγχρόνως.

Κατά τόν 1760, ενώ δεχόταν τίς φιλοφρονήσεις του κρέθωεσ της Γαλλίας, κόμητος Μοντραγκόν, δέν έννοούσε ν’ άπομακρυνί από κοντά της και τόν μαρκήσιο ‘Αλιεΐδα, τόν έπιτετραμμένο της Πορτογαλλίας, ο όποιος ήταν έπισης πρελλά έρωτευμένος μαζί της.

‘Ο κόμης Μοντραγκόν όμως, ο όποιος για ν’ άποχτήση τον τίτλο του φίλου της Φαουστίνας άναγκάστηκε να ξεκινηί ένα μεγάλο μέρος της πατρικής του κληρονομίας, δέν έννοούσε να χάσει τόσο γρήγορα τήν... κυριότητά του.

Όταν λοιπόν άκουσε από κάποιον έξυπνο φίλο του, ότι η ώραία αιδούδα συμπαθούσε τόν ‘Αλιεΐδα, άποφάσισε να βεβαιωθί γι’ αυτό και να λάβη τ’α μέτρα του.

Μιά βδομάδι, βλέποντας τόν άντίβηλό του να τριγυρίζη μετά τήν παραστία τ’ αμάξ’ της Φαουστίνας, προσάσχησε στη φίλη του ά διαβάσει και τής ζήτησε τήν άδεια να άναχωρήσει.

‘Αντί όμως να γυρισί στο μεγάλο του, τράβηξε για τόν σπίτι της Φαουστίνας, όπου μπηκε κρυφά και τράπισε στην κρεββατοκάμαρά της. Μόλις είχε προφύγει να κρυφθί σε μιάν κμαποθήκη, όταν έξαφνα κατέφρασε η αιδούδα, συνδυεμένη από τόν έπιτετραμμένο της Πορτογαλλίας ‘Αλιεΐδα.

‘Ο κόμης Μοντραγκόν είχε τήν ήρωική ύπανομή να μένει άφανής στην κρύπτη του επί μιού τουλάχιστο ώρα, παρακολούθοντας με λύσσα τίς τρυφερότητες και τ’α φιλιά των δυο έρωτευμένων. Τέλος δέν κρατήθηκε πια και πετάχτηκε άπ’ τήν κμαποθήκη.

‘Η Φαουστίνα, μόλις τόν ελθε, άρρησε μιάν κρανηγή τρώμιο και έγινε κάποχη άπ’ τ’ο φόβο της, γιατί μάντεψε τήν τιμωρία πού τήν περιόμεινε. Πράγματι, ο κόμης έθγαλε τόν ξίφος του και ώρμησε έναντίον της με τήν άποφασί να τήν σκοτώσει.

Ευτυχώς όμως η Φαουστίνα φορούσε ένα φόρεμα από γυντο ύφανμα κ’ έτσι το χτύπημα του κόμητος της έσπασε τού κορμάς και κατέβηκε στη μωσαλίη.

— Βοήθεια, βοήθεια ! κρανίγασε με πληγμένη φωνή η κινδυνεύουσα αιδούδα.

‘Αλλά τήν ίδια στιγμή ο κόμης, ο όποιος πού όλίγου λυσούσε από τή μαγία του, μετανοούσε, έπεσε στο γόνυτά της και άρχισε να τήν βεπεινί να τον συγχωρήσει.

‘Εννοείται, ότι η Φαουστίνα δέν έδυσκολεύτηκε να του δώσει τή συγχώρηση πού ζήτησε, αλλά για να άνταστακωρθί ξανά στον έρωτά του τού έπρότεινε τον παρκάτω βρο, τόν όποιο έθγαλε έδέχθηκε πρόθυμα.

Σίησε δηλαδή τόν ξίφος του, με τ’ο όποιο λίγο έλαψε να τήν πέσει στην άλλο κόσμο, και τού κρέμασε στο δοματίό της, άφου χάραξε επάνω του τήν έξίσ άνωμνηστική έπιγραφή :

“Σίφος του κόμητος Μοντραγκόν, ο όποιος έτόλμησε να κρητύσει τήν ώραία Φαουστίνα στις 18 Σεπτεμβρίου 1760”.

“Υστερ’ από δυο χρόνια η ώραία Φαουστίνα άρρησε τή Βιέννη και πήγε στο Παλέμιο.

‘Ο λόγος της άναχωρήσεώς της δέν ήταν τ’ο ότι είχαν λιγοστεύει η καλλιτεχνικέσ έπιτυχίες της, αλλά τ’ο ότι είχαν έξαναληθει τ’α χρώματα των θαυμαστών της και δέν μπόρουσε να συνηνωθί με... άλλη γλώσσα μαζί τους.

‘Η Φαουστίνα ήταν μιάν γυναίκα πλασομένη για τόν έρωτα. Είχε όμως συναισθηση της αξίας της και δέν έχάρησε τήν καρδιά της, παρ’ σ’ όσους ήξεραν να καλοπληρώνουν.

Στό Παλέμιο πού πήγε, η Φαουστίνα ξαναόρμησε τίς πρώτες έπιτυχίες της και μετά λίγες μέρες έγινε η έννοωμένη του άνταβαλλέως, δούκ’ς ντ’ ‘Αρκο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ‘Η συνέχεια.

Δέν μπόρουσε να ζήσει χωρίς έρωτα, διασκεδάσεις, σπατάλη.